

VAN DEZELFDE AUTEUR

De jongen die tien concentratiekampen overleefde

Projekt 1065

Vluchteling

Erecode

D-day

9/11

De laatste granaat

Twee graden

ALAN GRATZ

PEARL HARBOR

Vertaald door Carla Hazewindus

kluitman

EEN OPMERKING VOOR DE LEZER

In dit boek komen woorden en termen voor die omstreeks 1940 werden gebruikt, om de gebeurtenissen in deze historische periode op de juiste manier te kunnen weergeven.

VOOR MIJN GROOTVADER FRANK A. HULL III VAN DE
USS *PELIAS*, EN ALLE ANDERE MILITAIREN EN BURGERS IN
PEARL HARBOR OP 7 DECEMBER 1941.

Nur 284/W092401

Bisac YAF024100 / JUV016080

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Alan Gratz

© MMXXIV Striptekeningen: Judit Tondora

© MMXXIV Kaart: Jim McMahon

© Foto's: p. 1: National Archives; p. 2-3: U.S. Navy/NHHC Collection; 13 en verder:

Pictureguy/Shutterstock

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Oorspronkelijke titel: *Heroes*

Nederlandse vertaling: Carla Hazewindus

Ontwerp omslag en binnenwerk: Christopher Stengel

© Omslagbeeld: HITANDRUN met Shane Rebenschied

© Omslagfoto's: Dreamstime, Getty Images, Shutterstock.com; Achterplat: National Archives

Belettering omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

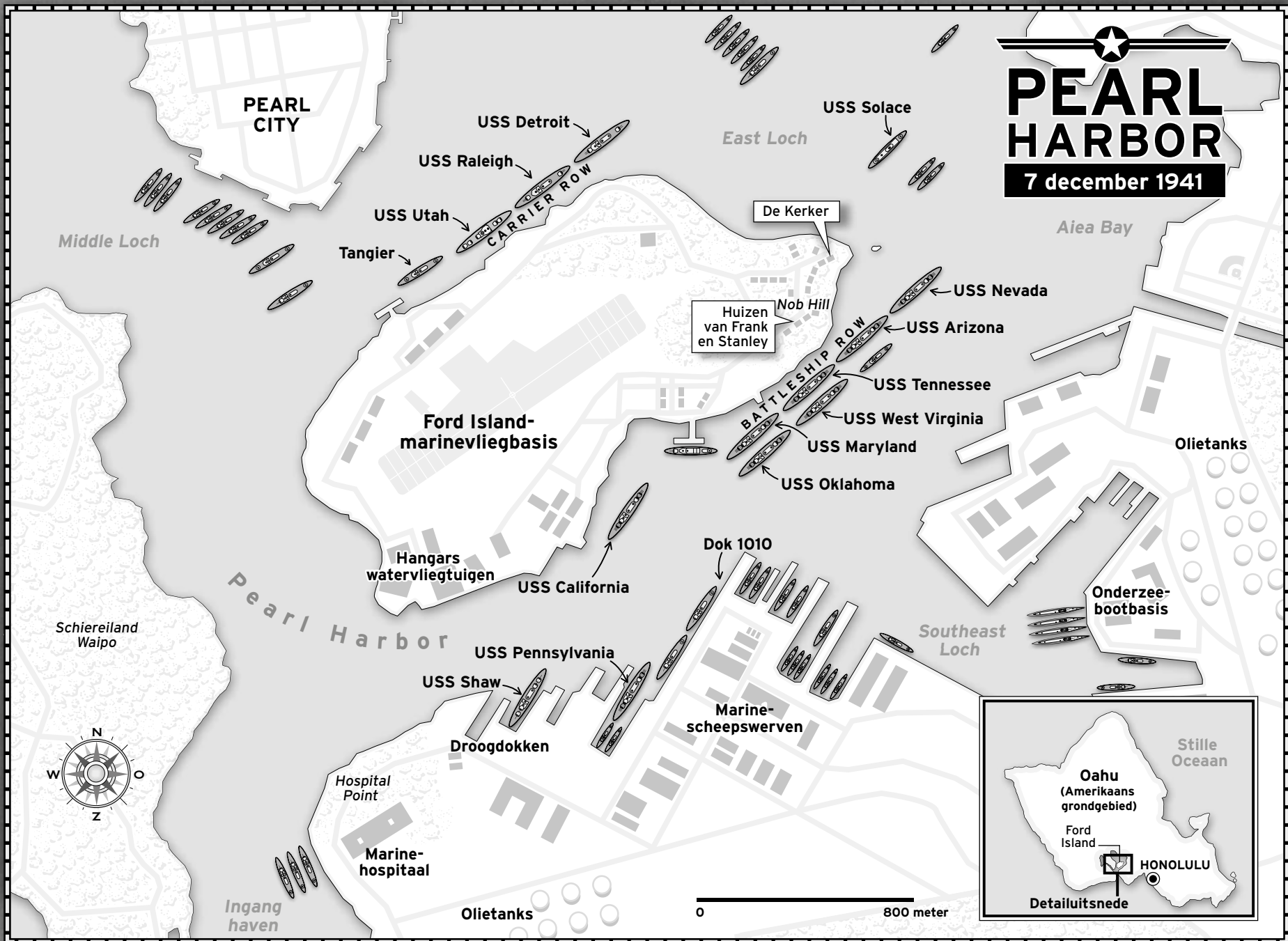
kluitman.nl
alangratz.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

PEARL HARBOR

7 december 1941

— DEEL ÉÉN —

ERVOOR

HET ARSENAAL VAN DE DEMOCRATIE

ZATERDAG 6 DECEMBER 1941

‘Het is een luchtaanval!’ riep Stanley. ‘Vijandelijke vliegtuigen – het zijn er tientallen. Ze vliegen laag over het water!’

‘Ze schieten met mitrailleurs,’ ging ik verder en ik draaide me om op mijn zitplaats. ‘Ze werpen torpedo’s af...’

‘Vuur! Explosies! Rondvliegende granaatscherven!’ zei Stanley.

Om ons heen was de watervlakte een schitterende spiegel en aan de stralend blauwe hemel was geen wolkje – of vliegtuig – te zien. Mijn vriend Stanley Summers en ik kwamen net van honkbaltraining en in ons aluminium motorbootje voeren we door de haven van Pearl Harbor naar huis. Stanley zat aan het roer en ik zat tegenover hem. We waren bezig een verhaal over een superheld te bedenken, want we gingen het beste stripboek ooit maken. Ik was de schrijver en Stanley de tekenaar.

‘En wie vliegt er op ze af?’ ging ik verder. ‘Warhawk, Beschermmer van de Onschuldigen. Wachter van de Vrijheid! Hij verplettert een vliegtuig met zijn vuist en gebruikt zijn hittezicht

om een ander toestel te vernietigen. De kogels ketsen af van zijn borst...'

'Hoho, Frank,' onderbrak Stanley me. 'Warhawk heeft veel te veel superkrachten.'

Ik keek hem verbaasd aan. 'Hoe bedoel je?' vroeg ik. 'Hij heeft net zo veel krachten als Superman.'

'Superman is nep,' zei Stanley. 'Hij is supersterk en supersnel, hij kan vliegen, hij heeft röntgenogen, supergehoor en superadem. Supersaai!' Hij schudde zijn hoofd. 'Ons personage moet maar één superkracht hebben. Bijvoorbeeld supersterk zijn zoals Captain America, of supersnel zoals de Flash.'

Ik boog me naar voren. 'Kom op, zeg,' zei ik. 'Wil je soms beweren dat je liever Captain America dan Superman wil zijn?'

'Echt wel!' zei Stanley. Hij liet het roer los om even naar me te salueren. 'Leve de Amerikaanse vlag, man! Zou het niet geweldig zijn om het Supersoldatenserum te hebben?'

Ik wilde al ja zeggen. Maar voordat hij Captain America werd, wist Steve Rogers niet wat het Supersoldatenserum met hem zou doen toen hij het voor het eerst gebruikte. Stel je voor dat hij eraan was doodgegaan. Of in een monster was veranderd? Ik zou dat risico nooit hebben genomen. Zelfs niet als ik daarmee Captain America zou kunnen worden.

Maar dat zou ik nooit tegen Stanley zeggen.

Ik hield me goed vast aan de zijanten van de boot terwijl Stanley ons in de richting van Ford Island stuurde. Over de baai waaide een lichte bries die de geur van ananas en suikerriet met zich meevoerde, en de palmbomen langs het strand wuifden zacht. Uit een radio ergens verderop klonk Hawaïaanse ukelelemuziek.

Eigenlijk had ik het gevoel dat iemand me het Supersoldatenserum al had toegevend. Het afgelopen jaar was ik namelijk dertig centimeter gegroeid! Op mijn dertiende was ik al langer dan mijn moeder. Ik leek wel op iemand uit een bodybuilderadvertentie op de achterkant van stripboeken: *Bestel dit boek en verander in slechts drie maanden van een magere spriet in een Griekse god!* Alleen wilde ik me helemaal geen Griekse god voelen. Ik struikelde de hele tijd over mijn grote voeten en ik voelde me heel onhandig en stuntelig in mijn nieuwe lijf.

Stanley had daar helemaal geen last van. Hij zat gewoon lekker in zijn vel en gedroeg zich zelfverzekerd, iets wat ik probeerde na te doen, maar wat me nooit helemaal lukte. Net als zijn manier van kleden. Ik droeg een T-shirt en jeans met opgerolde pijpen, net als de meeste jongens van onze leeftijd. Stanley viel op in zijn witte korte broek en oversized hawaiïhemd met knalrode bloemen. Hij ging gewoon zijn eigen gang en trok zich niks aan van wat andere mensen van hem vonden. Stanley zag er ook nog op een andere manier anders uit dan ik. Ik had een witte huid, die rood verbrandde in de zon. Verder had ik blauwe ogen en golvend lichtbruin haar, dat door de Hawaïaanse zon bijna blond was gebleekt. Stanleys moeder was Japans-Amerikaans en zijn vader was wit. Stanley had een lichtgekleurde huid, donkerbruine ogen en steil zwart haar. Toch waren Stanley en ik echte broers. Voor altijd en eeuwig, omdat we allebei dol waren op stripboeken.

Stanley onderbrak mijn gedachten en vroeg: 'Wil je echt dat hij Warhawk heet?'

'Huh? Niet per se,' zei ik. Warhawk, Oorlogshavik, was de naam van een bepaald type gevechtsvliegtuig waarin mijn vader als marinepiloot vloog, maar ik was niet zo dol op die naam.

Want die wekte de indruk dat onze held altijd maar wilde knokken. ‘Heb jij soms nog een idee?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei hij. ‘Jij bent de schrijver. Ik hoopte dat jij iets anders had verzonnen.’

Ik dacht na en keek over het water. Als stenen schildwachten werd Pearl Harbor omringd door staalgrijze slagschepen, kruisers en torpedojagers, die bij elkaar de Amerikaanse Pacificvloot vormden. Op deze kalme zaterdagmiddag lagen ze vredig in de haven.

Die grote schepen brachten me op een idee.

Ik werd meteen enthousiast en draaide me om naar Stanley. ‘Wat vind je van “Arsenaal van de Democratie”?’ vroeg ik. Die uitdrukking gebruikte president Roosevelt toen hij het op de radio over de Verenigde Staten had.

Aan de andere kant van de oceaan was het oorlog. Adolf Hitler, de boosaardige leider van nazi-Duitsland, deed zijn best om heel Europa te veroveren – en misschien wel de hele wereld. Hitler had een bond gevormd met Italië en Japan, die samen met Duitsland de ‘asmogendheden’ werden genoemd. Groot-Britannië, Rusland, China en de meeste andere landen van de wereld – de geallieerden – vochten tegen de asmogendheden. Maar tot nu toe had Amerika niet meegedaan in de oorlog. Omdat we de geallieerden wel wilden helpen, was Amerika ‘het arsenaal van de democratie’ geworden door schepen, vliegtuigen, tanks en geweren te leveren.

‘Ik weet niet,’ zei Stanley. ‘Het is een beetje... lang. Veel woorden.’

Ik vond het jammer dat Stanley niet erg enthousiast reageerde, maar ik wilde het nog niet opgeven.

‘Het is net zoiets als Wachter van de Vrijheid,’ zei ik, omdat

ik wist dat Stanley de bijnaam van Captain America geweldig vond. ‘En we kunnen ons personage ook “Arsenal” noemen, dat is korter.’

‘Oké dan,’ zei Stanley en hij lachte naar me. ‘En misschien gebruikt hij ook een schild, net als de Captain. Zoiets als dit!’

Stanley haalde een potlood en een stuk papier uit zijn zak en begon te tekenen.

En omdat hij de boot bestuurde, was dat geen goed idee.

BIJNA MIS

‘Stanley!’ riep ik met overslaande stem. ‘Stanley, je moet de boot besturen!’

Stanley stond op, liet zich op het middelste bankje zakken en boog zich over zijn papiertje. ‘Stuur jij maar,’ zei hij, en hij ging verder met tekenen.

Ik kreeg het helemaal benauwd. Moest ik opstaan in een varende boot? Over de middelste plank stappen? Sturen? Dat had ik nog nooit gedaan!

Omdat niemand aan het roer zat, boog onze boot langzaam af naar links en koerste recht op de USS Nevada af – een honderdvijfenzeventig meter lang en vijftien ton wegend oorlogsschip.

En ik wist heel zeker welke van deze twee boten de botsing niet zou overleven.

Het kostte me de grootste moeite om de zijkanten van de boot los te laten, want daaraan hield ik me krampachtig vast. Toen stond ik snel op, voordat ik iets stoms zou doen. Flauwvallen bijvoorbeeld. Ik nam een grote, onhandige stap over de middelste zitplank en plofte neer op het achterste zitje van de boot. Bijna

viel ik in het water, maar op het nippertje wist ik het roer van de buitenboordmotor vast te grijpen. De boot slingerde heftig heen en weer terwijl ik mezelf optrok en richting het dok op Ford Island koerste.

‘Goeie genade, Frank!’ zei Stanley. Hij hield zijn potlood boven het papier tot de boot ophield met schommelen. ‘Gaat-ie een beetje?’

‘Prima!’ loog ik. ‘Ik verloor alleen eventjes mijn evenwicht.’

Stanley knikte en ging weer verder met tekenen.

Ik keek strak voor me uit en kneep zo hard in het roer dat mijn knokkels wit zagen. Ik moest mezelf eraan herinneren dat ik moest ademen. Hoe kon Stanley me zoiets aandoen?

Maar goed, Stanley had ook geen idee wat er met mij aan de hand was. Hij wist niets van het geheim dat ik zorgvuldig verborgen had gehouden sinds ik iets meer dan een jaar geleden op Hawaï was komen wonen.

Iets wat ik voor geen goud aan iemand zou vertellen.

WORSTCASE- SCENARIO

Ik was namelijk bang. Bang voor zo ongeveer alles.

Zoals nu bijvoorbeeld. In het water van Pearl Harbor kon je op wel honderd manieren doodgaan. Als ik uit de boot viel kon ik verdrinken. Daarom wilde ik altijd een reddingsboei aan boord meenemen. Hoewel de buitenboordmotor me waarschijnlijk al aan stukjes had gescheurd voordat ik die reddingsboei kon gebruiken. En daar zouden dan haaien op afkomen. De oorspronkelijke bewoners van Hawaï zeiden dat Pearl Harbor het huis was van de haaiengodin en haar zoon en dat om elke boot in de baai haaienvinnen rondjes draaiden.

Nog erger dan de haaien waren de reuzenalen. Niemand hield rekening met die gigantische alen! En er waren ook overal giftige duizendpoten en kwallen met stekende tentakels.

Daar kwam nog bij dat heel Hawaï bestond uit vulkanische eilanden en sommige van die vulkanen waren nog steeds actief. Misschien niet op het eiland Oahu, waar Pearl Harbor lag, maar wel op het Grote Eiland, en dat was heel dichtbij. Toen ik hier met mijn ouders kwam wonen, was er vlak daarvoor een uitbarsting

op het Grote Eiland geweest en hing er een dikke rookwolk.

Stanley bleef bezig met zijn tekening en ik concentreerde me op het besturen van de boot en deed mijn best rustig te blijven. Dat was niet makkelijk voor mij, daar had ik altijd al moeite mee gehad.

Zowat vanaf mijn geboorte was ik heel voorzichtig. Ik was zo'n jongetje dat de leuning vasthield als hij de trap af liep. Ik wachtte ook altijd tot warme chocolademelk lauw was geworden, om mijn mond niet te verbranden. Ik hield een schaar altijd op een veilige manier vast en ging er nooit mee rennen.

En toen ik in groep vijf zat, en mijn vader in Pensacola in Florida was gestationeerd, vond Het Incident plaats. Als ik daaraan terugdenk, lopen de rillingen nog steeds over mijn rug.

Door Het Incident veranderde ik van een voorzichtig kind in een jongetje dat er alles aan wilde doen om nooit meer gewond te raken. Ik was voortdurend zo bang dat ik soms alleen maar het huis uit ging als het echt niet anders kon.

Maar hier op Hawaï ging het al snel beter. Veel beter. En dat kwam voor een groot deel door Stanley. Zodra we het over stripboeken hadden en bezig waren onze verhalen en personages te bedenken, was het alsof ik vergat om bang te zijn.

‘En met een wonderbaarlijk krabbeltje hier en een kunstig getekend kuiltje daar brengt deze ingenieuze illustrator de Arsenal van de Democratie tot leven!’ Zo praatte Stanley soms – als de vertellende stem in een stripboek. Daarom was het zo geweldig om vrienden met hem te zijn. Op zijn eigen manier was Stanley namelijk net zo'n buitenbeentje als ik.

Stanley probeerde me de tekening aan te geven. ‘Wat vind je ervan?’ vroeg hij.

‘Kom weer hier zitten,’ zei ik, en stuntelig ruilde ik met hem van plaats zodat hij het roer kon overnemen.

Toen ik eenmaal veilig op de middelste zitting zat, bekeek ik zijn tekening. Stanley was echt een geweldige kunstenaar. Toen we naar Hawaï verhuisden, had ik schriften vol met ideeën en teksten voor stripboeken meegenomen. Maar ik kon niet tekenen, dus ik had nooit gedacht dat ik ook echt een stripboek kon maken. Tot ik Stanley leerde kennen.

Hij had van de Arsenal een lange, gespierde held gemaakt, in een witte trui met een V-hals en opgerolde mouwen en een halsdoek zoals Amerikaanse matrozen om hadden. Net als Captain Future droeg hij een korte broek en van Green Arrow had hij de lange handschoenen en laarzen met een omgeslagen rand. Hij had een Japans-Amerikaans uiterlijk, zoals Stanley, en een stofbril op zijn zwarte haar zoals Smilin’ Jack van de zondagstrip in de krant. Hij had een zelfverzekerde houding, met één hand op zijn heup terwijl hij in zijn andere hand iets langs en smals had dat aan de uiteinden spits toeliep.

‘Is dat een surfboard?’ vroeg ik.

‘O,’ zei Stanley. ‘Nee. Dit moet een schild voorstellen.’

‘En wat doet die straling daar?’ vroeg ik. Stanley had de Arsenal getekend met een knetterend krachtveld om hem heen, net als de vlammen om De Toorts of de elektrische lading rond de zoon van Professor Supermind.

‘Ik weet niet,’ zei Stanley schouderophalend. ‘Ik vond het er wel gaaf uitzien.’

‘Dat is ook zo! Misschien is het een krachtveld dat hem en de mensen om hem heen moet beschermen.’

‘Of hij heeft een magisch surfboard waar hij mee kan vliegen!’

‘Hm. Zou kunnen,’ zei ik. Het was nog niet helemaal goed. Maar het was leuk om al die dingen te bedenken.

Stanley stuurde de boot naar de kade van Ford Island en hij sprong eruit alsof hij dat al duizend keer had gedaan. Wat ook zo was.

Stanley was opgegroeid op Hawaï. Hij had me een keer verteld dat ‘Pearl Harbor’ niet alleen de naam was van het stuk water waar de Amerikaanse marine de Pacific-vloot had gestationeerd, maar ook de naam van de hele militaire basis. Ford Island, waar wij woonden, was een piepklein eilandje in het midden van de haven, dat deel uitmaakte van de militaire basis. De rest van Pearl – het hoofdkwartier van de vloot, de reparatiewerven, de onderzeebootbasis, barakken en het ziekenhuis van de basis – bevond zich langs de kustlijn rond de haven.

Een beetje trillerig ging ik staan in de boot en probeerde me te concentreren op de hoge groene bergen in de verte. Pearl Harbor lag ongeveer twintig kilometer ten westen van de stad Honolulu, op het eiland Oahu – een van de vele eilanden die deel uitmaakten van Amerikaans grondgebied. Op Ford Island noemde iedereen Oahu ‘het vasteland’, wat ik nogal verwarrend vond. Voor mij was Amerika het échte vasteland, en dat was met de boot vijf dagen varen hiervandaan. Hawaï lag namelijk in het midden van de Pacific, oftewel de Grote Oceaan, ongeveer even ver van Amerika als van Japan.

Stanley hield de boot vast terwijl ik eruit klom, en dat lukte me zonder te denken aan alle vreselijke dingen die konden gebeuren als ik uitgleed en viel.

‘Oké,’ zei ik. ‘We hebben een naam en we weten hoe onze held eruitziet, nu moet er nog een verhaal komen over hoe hij zo geworden is.’

‘O, zijn ontstaansgeschiedenis?’ zei Stanley, en hij maakte de boot vast. ‘Hij kruipt een grot met magische kristallen in of zoiets en krijgt dan superkrachten. Makkelijk zat.’

‘Nee, ik bedoel niet op welke manier hij zijn superkrachten krijgt,’ zei ik toen we naar huis liepen. We zouden vroeg gaan eten bij Stanley thuis, samen met onze ouders. ‘Maar als de Arsenal zijn krachten al heeft, wanneer besluit hij dan een held te worden?’

‘Je bedoelt zoals Bruce Wayne, die besluit om als Batman de misdaad te bestrijden omdat zijn ouders bij een overval zijn vermoord?’ zei Stanley.

‘Precies,’ zei ik. ‘Superkrachten krijgen is één ding, maar kiezen hoe je je krachten gebruikt, is weer iets anders. Dat is het echte begin van het verhaal.’

We namen de enige weg die rond Ford Island liep. Links van ons stond een rijtje huizen, met daarachter het blauwe water van de haven en de aangemeerde oorlogsschepen. Rechts van ons, achter een paar palmbomen en kantoorgebouwtjes, steeg een patrouillevliegtuig op van de Ford Island-marinebasis. Daar werkten onze vaders.

‘Misschien is de Arsenal wel de zoon van een zeekoning,’ opperde Stanley. ‘Hij surft langs de kust en bestrijdt het onrecht.’

‘Of hij woont in Atlantis,’ zei ik. ‘En dan verwoest een reuzen-octopus de stad en vreet zijn hele familie op, en dan gaat hij als een ridder in zijn eentje op kruistocht om de zee te bevrijden van allemaal enorme monsters.’

Stanley grinnikte. ‘Jij verzint altijd dat onze personages de ergste dingen overkomen!’

‘Ja, dat zal wel.’ Iklachte krampachtig. Stanley moest eens weten. Een groen gevechtsvliegtuig van de Amerikaanse marine

vloog ronkend over en Stanley en ik zwaaiden ernaar. De piloot reageerde door even met zijn vleugel opzij te hellen, in onze richting. We konden zijn gezicht niet zien, maar hij was vast iemand die Stanley en ik via onze vaders kenden. Ik glimlachte terwijl we verder liepen.

En toen bleef ik stokstijf staan.

Vlak voor ons, onder een enorme banyanboom, stonden twee jongens, Arthur Edwards en Johnny Ross, dreigend over Charlie Moore, een jonger jongetje, gebogen. Stanley en ik kenden alle drie de jongens. De school op het vasteland waar we op zaten was klein en de gemeenschap van militaire gezinnen hier op Ford Island was nog kleiner. Charlie zat een klas lager dan wij en speelde saxofoon in de schoolband.

Arthur en Johnny zaten in de tweede klas middelbare school en het waren treiterkoppen.

Toen ik net in Pearl Harbor was komen wonen, werd ik door hen gepest, net zoals ze iedereen pestten. Maar toen gebeurde er iets vreemds. Naarmate ik groter en sterker werd, werd ik ook beter in sport en was ik ineens populair. Plotseling zeiden jongens als Arthur en Johnny en hun vriendjes mij gedag als we elkaar op school in de gang tegenkwamen. En ik wist bijna zeker dat Arthurs jongere zusje Maxine, die bij mij in de klas zat, een oogje op me had. En dat was ook nieuw. Ik wist niet hoe ik met dit soort dingen om moest gaan, dus ontweek ik iedereen – en dat gold speciaal voor Arthur en Johnny.

‘Hoi McCoy,’ zei Johnny nu tegen me en Arthur knikte even naar me als begroeting.

‘Hoi,’ zei Stanley, hoewel ze hem volgens mij expres niet hadden begroet. ‘Wat is er aan de hand?’

Het was heel duidelijk wat er aan de hand was. Arthur en Johnny hadden een smoes bedacht om Charlie te pesten. En Stanley en ik wisten allebei dat we beter konden doorlopen, anders gingen ze ook gemeen tegen ons doen.

‘Kom mee, Stanley,’ zei ik. ‘Laten we naar huis gaan.’

‘Charlie heeft mijn fiets gestolen,’ zei Arthur met een grijns.

Tussen de wortels van de banyanboom lag een rode fiets op zijn kant. En we wisten allemaal dat die rode fiets van Charlie was.

‘Niet waar!’ riep Charlie. ‘Die fiets is van mij!’

‘Ik weet zeker dat hij gelijk heeft,’ zei Stanley.

‘En ik weet zeker dat jij je met je eigen zaken moet bemoeien,’ zei Johnny tegen hem.

Het beviel me totaal niet. Dit kon op honderd manieren misgaan. Wel duizend. En in bijna alle gevallen zou er iemand gewond raken.

‘Stanley, niet doen,’ zei ik, maar hij stapte al op Arthur en Johnny af.

‘Donder op, griezel,’ zei Johnny en hij gaf Stanley een flinke zet.

‘Ga iemand van je eigen leeftijd pesten,’ zei Stanley en hij duwde Johnny net zo hard terug.

‘Hou op! Niet doen!’ schreeuwde ik terwijl het bloed als een scheepskanon in mijn oren bulderde. De hele situatie liep razendsnel uit de hand.

Arthur gaf Stanley een stomp tegen de zijkant van zijn hoofd en Stanley wankelde naar achteren en gaf Arthur een trap tegen zijn schenen. Toen bemoeide Johnny zich ermee door Stanley in een houdgreep te nemen, en plotseling was het twee tegen een.

Ik kromp in elkaar bij elke klap, maar toch bleef ik gewoon staan, net als de grote banyanboom. Ik wilde wel helpen, maar ik wilde niet gewond raken.

Niet nog een keer.

Charlie maakte gebruik van de verwarring door weg te rennen. Zijn fiets liet hij achter.

‘Wacht even!’ riep Stanley hem na.

Toen Stanley even niet oplette, gaf Johnny hem een keiharde stomp in zijn maag.

Terwijl Stanley dubbelklapte van de pijn, raapte Arthur snel Charlies fiets op, sprong op het zadel en fietste zo hard als hij kon weg. Johnny rende gierend van het lachen achter hem aan.

Stanley gooide nog een steen naar de jongens, maar hij raakte geen van beiden.

Nu het gevaar was geweken, kon ik mijn voeten weer bewegen. Snel liep ik naar Stanley toe, maar hij duwde mijn handen weg.

‘Wat flik je me nou, Frank?’ zei hij. Hij was duidelijk kwaad en gekwetst en zijn linkeroog zat helemaal dicht. ‘Jij bent een stuk groter dan die twee gasten! Als je me had geholpen, hadden we makkelijk van ze kunnen winnen. Waarom deed je niks?’

Ik wist wel waarom. Vanwege Het Incident.

Omdat ik bang was om gewond te raken.

Stanley stond op en wachtte tot ik iets zou zeggen. Maakte niet uit wat.

Toen ik dat niet deed, omdat ik het gewoon niet kón, draaide hij zich om en liep naar huis.

OORLOGSSCHEPEN IN DE ACHTERTUIN

Stanley zei tien volle minuten helemaal niks. Dat was net zoiets als wanneer Captain Marvel in een heel stripverhaal niet één keer ‘Shazam!’ zou zeggen. Ik keek stiekem van opzij naar hem terwijl we verder liepen, om erachter te komen of hij teleurgesteld was in mij of pijn had vanwege de klappen die hij had gekregen.

Waarschijnlijk alle twee.

Ik vloekte inwendig. Een heel jaar lang was het me gelukt om voor iedereen op Hawaï verborgen te houden hoe bang ik was. Maar nu was het weer net als in Florida.

Door Het Incident hadden de kinderen op school gezien hoe bang ik voor alles was, en ik werd genadeloos uitgelachen. Ze scholden me uit voor angsthaas, bange poeperd. Lafbek.

Daarna wilde niemand meer vrienden met me zijn.

Toen mijn vader en de rest van de Pacific-vloot vorig jaar naar Hawaï werd overgeplaatst, kreeg ik de kans om opnieuw te beginnen. Ik zwoer dat niemand ooit meer zou zien dat ik bang was. En dat had gewerkt.

Tot nu toe.

Nu had Stanley de échte Frank McCoy gezien.

We gingen Stanleys huis binnen, dat vlak naast het onze stond. Het rijtje huizen waarin we woonden werd door iedereen Nob Hill genoemd, naar een chique buurt in San Francisco. Dat was een grapje, want Nob Hill betekende ‘Rijkeluisheuvel’ en wij waren militaire gezinnen en geen rijke stinkerds. We woonden allemaal in een klein huis met twee slaapkamers en de enige heuvel was op de plek waar het huis van admiraal Bellinger stond, boven op een oude betonnen bunker uit de Eerste Wereldoorlog. Alle kinderen op Ford Island speelden graag in die bunker. Die noemden we ‘de Kerker’.

Op dat moment wilde ik niets liever dan in de Kerker verdwijnen en nooit meer naar buiten komen.

Toen we Stanleys huis binnengingen, was mijn moeder samen met mevrouw Summers en mijn grote zus Ginny de tafel aan het dekken. Stanleys moeder zag er mooi uit met haar zwarte, kortgeknipte haar en in een gebloemd zonnejurkje. Mijn moeder droeg een blauwe jurk van hetzelfde model en haar blonde haar had ze opgestoken. Ginny had een bloesje met korte mouwen en een lange broek aan.

Mevrouw Summers’ mond viel open toen ze ontdekte hoe Stanley eruitzag. ‘Wat is er met jou gebeurd?’ vroeg ze.

‘Niks,’ zei Stanley.

‘Ik moet die wondjes meteen schoonmaken,’ zei mijn moeder. Ze pakte Stanley bij de arm en nam hem mee naar de badkamer.

Door de andere marinegezinnen op Ford werd mijn moeder ‘Commandant McCoy’ genoemd omdat ze altijd de leiding nam wanneer er iets moest gebeuren.

‘Mitsuko,’ zei mijn moeder tegen mevrouw Summers. ‘Waar

heb je het jodium?’ En tegen Ginny zei ze: ‘Haal even wat ijs in een handdoek om op zijn oog te leggen zodat de zwelling niet erger wordt.’

Ik rook de geur van geroosterd vlees op de barbecue achter het huis en probeerde weg te glippen, maar opeens stond Ginny voor mijn neus. Ze zette de kom met ijsblokjes die ze in haar handen had op het aanrecht en hield me tegen.

‘Frank,’ fluisterde ze. ‘Hebben Stanley en jij gevochten?’

Ons gezin had in de loop der jaren op heel veel verschillende plekken gewoond, waardoor Ginny altijd mijn enige vaste maatje was geweest. Ze kende me beter dan wie dan ook, zelfs beter dan onze moeder. En zoals ze me nu aankeek, zag ik dat ze wist dat er iets aan de hand was.

‘Huh? Stanley en ik vechten? Nee hoor!’ zei ik verontwaardigd.

‘Wat is er dan met jullie?’

Ik schudde mijn hoofd en moest even slikken. Ik kon het haar niet vertellen. Ik kon niet bekennen dat ik een enorme lafaard was geweest.

Ginny zuchtte. ‘Luister, jongeman. We zijn verhuisd naar een piepklein eilandje midden in een haven op een net iets minder klein eiland midden in de Grote Oceaan. Het dichtstbijzijnde meisje van mijn leeftijd woont een half uur met de boot bij mij vandaan,’ zei ze. ‘Maar jij, Frank McCoy, bent een bofkont. Je woont nu naast een jongen die niet alleen net zo oud is als jij, maar die ook van al die maffe dingen houdt waar jij in geïnteresseerd bent. Je weet hoe bijzonder dat voor ons is.’

Ginny had gelijk. Voor kinderen uit militaire gezinnen viel het niet mee om vrienden te maken. En ze te houden.

Maar ik wilde niet met haar over dit soort dingen praten.

‘Breng dat ijs maar gauw naar mam, voordat het smelt,’ zei ik.

Ginny draaide zich om en in die ene tel dat ze niet oplette, glipte ik langs haar heen naar buiten.

Meneer Summers en mijn vader stonden bij een kleine draagbare barbecue in de achtertuin, samen met Ginny’s vriendje Brooks Leonard. Mijn vader had een spatel in zijn hand om de hamburgers om te draaien die sissend op het rooster lagen, en alle drie de mannen hadden een flesje goudkleurig bier in hun hand, dat glansde in de zon. De hamburgers roken verrukkelijk, maar ik zorgde dat ik een flink eind uit de buurt bleef van het vuur en het spetterende vet.

‘Frank!’ riep mijn vader en hij wenkte me dichterbij te komen. Mijn vader was een lange, forse man met een gladgeschoren gezicht en kort, lichtbruin haar. Omdat hij vanmiddag geen dienst had, droeg hij een kleurig hawaiïhemd, een beige lange broek en witte instapschoenen.

‘Hoe gaat-ie, Lange?’ vroeg Brooks met een vriendelijke lach, en zonder dat ik er erg in had lachte ik naar hem terug. Brooks was matroos tweede klasse op de USS Utah, en de achtereenvolgende van het honkbalteam van dat schip. Matrozen die net als Brooks op het schip woonden, mochten aan boord geen burgerkleding aan, daarom droeg hij vandaag een wit uniform en een witte pet.

Tijdens de tien maanden dat hij met mijn zus verkering had, was Brooks een soort oudere broer voor me geworden, en ik hoopte stiekem dat Ginny en hij zouden gaan trouwen zodat het altijd zo zou blijven.

‘Waar is Stanley?’ vroeg meneer Summers aan mij. Meneer Summers was niet al te lang en heel gespierd. Hij had een keurig verzorgd zwart snorretje en kleurige tatoeages, die onder de